

Arrest

nr. 343 905 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2025.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart zowel staatsburger van Servië als van Kosovo te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd vastgesteld dat, zowel ten aanzien van Kosovo als ten aanzien van Servië, zijn verklaringen aangaande zijn problemen niet konden overtuigen; hij niet aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde sprake was van discriminatie van Roma die kan worden beschouwd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming; en hij niet aannemelijk maakte dat hij geen beroep zou kunnen doen op de aanwezige autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 71 812 van 13 december 2011.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn tweede verzoek. Hij legde verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van Kosovo verder ondermijnden; werden de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van Servië aangetast door zijn houding en door inconsistente verklaringen; kon uit zijn verklaringen niet blijken dat de problemen die hij in Servië kende op vlak van school, werk, huisvesting en medische hulp het gevolg waren van zijn etnische afkomst; en toonde hij (opnieuw) niet aan dat hij in Servië geen beroep zou kunnen doen op de aanwezige autoriteiten. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 233 692 van 9 maart 2020.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker na terugkeer naar Servië in Mladenovac te hebben verbleven. In juli 2023 keerde hij terug naar België. In Servië kende hij problemen, hij werd er gediscrimineerd en zijn vrouw en dochters (die een hoofddoek dragen) werden door medeburgers slecht behandeld. Ook door artsen en op school werd zijn gezin slecht behandeld. Hij ging enkele keren naar de politie om klacht neer te leggen. Bij terugkeer vreest hij opnieuw discriminatie. Zijn kinderen zijn in België opgegroeid, hij wil hier kunnen werken. Al zijn kinderen zijn hier, hij heeft geen contacten meer in zijn thuisland. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij zijn paspoort neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij verklaarde in 2021 of 2022 naar Servië te zijn gerepatriëerd en er minder dan twee jaar te hebben verbleven. Uit de informatie van IOM blijkt dat hij op 2 juni 2021 naar Belgrado reisde. Uit de stempels in zijn paspoort (van 04.01.2022) blijkt dat hij in 2022 en 2023 meerdere reizen naar de EU ondernam, en op 11 juli 2023 Oostenrijk binnen reisde. Hetzelfde geldt voor zijn partner en dochter. Hij diende vervolgens pas op 10 december 2024, bijna anderhalf jaar na zijn (laatste) aankomst in de EU, een verzoek om internationale bescherming in.

(ii) omtrent zijn verklaringen dat hij in België wil werken, zijn kinderen naar school wil laten gaan, en zijn kinderen hier geïntegreerd zijn, erop dient gewezen te worden dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen.

(iii) de verklaringen die hij aflegde aangaande zijn verblijf in Servië niet overtuigen. Zijn verklaringen liggen volledig in het verlengde van wat hij reeds in het verleden aanhaalde. Hij toonde op geen enkele manier aan dat de discriminatie die hij op heden aanhaalt, en die hij overigens op geen enkele manier aantoonde, een discriminerende bejegening betreft die een vervolging inhoudt in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Hij maakte evenmin aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Zijn verklaring dat hij meermaals klacht zou hebben willen indienen en hij de boodschap kreeg dat hij de daders 'naar hen moest brengen', betreft een blote bewering. In geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

(iv) wat betreft zijn vrees ten aanzien van Kosovo hij geen enkele nieuwe verklaring aflegde en dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

(v) zijn paspoort slechts zijn identiteit, die hier niet ter discussie staat, bevestigt.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt dat: “De verzoekende partij benadrukt hun persoonlijke situatie en kwetsbaarheid, zoals zij dit deed naar aanleiding van het volgend verzoek tot internationale bescherming.

De verzoekende partij gaf aan dat zij worden gediscrimineerd als Rom, ondanks dat zij een gezin met jonge kinderen uitmaken. Zij probeerden zich opnieuw te integreren in Servië maar dit is niet gelukt door het gebrek aan mogelijkheden. Zij verkregen onvoldoende kansen en hulp hiervoor van de Servische overheid. De verzoekende partij wees ook op de discriminatie omwille van hun religie (zoals bij het dragen van de hoofddoek).

Deze bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij werd onvoldoende naar ernst beoordeeld in de bestreden beslissing.” Hij verwijst verder naar algemene informatie, zonder de bron van deze informatie te vermelden, omtrent de situatie van Roma. Voorts haalt hij aan dat: “De verzoekende partij verliet Servië. De verzoekende partij is onbemiddeld. De verzoekende partij heeft geen huisvesting of een inkomen, waardoor zij bij een terugkeer naar Servië vrezende in een situatie van extreme armoede terecht te komen.

Verzoekster vreest derhalve niet te kunnen voldoen in de essentiële basisbehoeften, zoals onderdak, voeding en hygiëne, voor haar en haar minderjarige kinderen. Hulp van de nationale overheid verkregen zij niet en zullen zij ook niet verkrijgen, mede door hun afkomst (Roma), het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en hun langdurige afwezigheid uit Servië.”.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt dit in verzoekers geval niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd: “Ten derde kunnen de verklaringen die u en uw echtgenoten aflegden aangaande uw verblijf in Servië niet overtuigen.

- Uw verklaringen liggen volledig in het verlengde van wat jullie reeds in het verleden aanhaalden.
- U toonde op geen enkele manier aan dat de discriminatie die u op heden aanhaalt – en die u overigens op geen enkele manier aantoonde – discriminerende bejegening betreft die een vervolging inhoudt in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.
- U maakte evenmin aannemelijk dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Uw verklaring dat u meermaals klacht zou hebben willen indienen en u de boodschap kreeg dat u de ouders ‘naar hen moest brengen’ (verklaring volgend verzoek, vraag 17), betreft een blote bewering.”.

Wat betreft de informatie waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Servië en de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de “COI Focus: Servië. Algemene Situatie” van 5 december 2023” in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op

te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Servië voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is om aan te tonen dat hij in Servië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

De loutere beweringen dat verzoeker onbemiddeld is, geen huisvesting of een inkomen heeft, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Servië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Servië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Voorts blijkt uit de gegevens in het dossier dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek zijn geldig Servisch paspoort heeft voorgelegd. Het betoog in het verzoekschrift dat hij door zijn Roma-afkomst, zijn gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en zijn langdurige afwezigheid, geen nationale hulp heeft verkregen en zal verkrijgen is niet meer dan een blote bewering en mist voor wat het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten betreft ook feitelijke grondslag. Verzoeker formuleert zijn betoog zeer algemeen, zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat zij het toekennen van internationale bescherming zou rechtvaardigen. Het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Servië voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

8. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 23 januari 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De zaken 337 705 en 337 708 (volgnr. 14) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide partijen gezamenlijk behandeld.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers stellen dat bij de behandeling van hun beschermingsverzoeken onvoldoende werd nagegaan of de cumulatie van elementen die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid in hunnen hoofde ertoe kan leiden dat de drempel van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt in geval van terugkeer. Hierbij wijzen zij op hun Roma-origine en op het gegeven dat zij Servië in armoede hebben geleefd, er niet konden beschikken over adequate huisvesting en zij meerdere kinderen hebben. Een gezamenlijk onderzoek van deze elementen, en niet van elk element apart, had kunnen leiden tot de conclusie dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen dat zij er geen leven zullen kunnen opbouwen. Daarnaast stellen zij dat voormelde beschikkingen uitgaan van de foutieve premisse dat een verbetering van hun situatie in hun land van herkomst mogelijk is: er wordt immers melding gemaakt van een aantal formele waarborgen, maar nergens in de bestreden beslissingen of de beschikkingen wordt op afdoende wijze getoetst of deze hen effectief zullen toelaten om toegang te krijgen tot hun basisrechten. Verzoekers stellen dat zij in het verleden in hun land van herkomst al klachten en beroepen hebben ingediend, maar dat deze nooit ergens toe hebben geleid.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 28 oktober 2025.

5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.

De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel ‘nieuw’ moeten zijn, in die zin dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen die niet werden onderzocht in het kader van een vorig beschermingsverzoek, maar deze nieuwe elementen moeten ook van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter ‘nieuw’ zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Bij het onderzoek of de aangevoerde nieuwe elementen de kans op internationale bescherming al dan niet aanzienlijk groter maken, is het de asielinstanties niet verboden ook de bewijskracht van de voorgelegde stukken te betrekken (RvS 28 februari 2023, nr. 15.255 (c)).

De Raad herinnert er verder aan dat hij en de verwerende partij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mogen beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c); RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De Raad en de verwerende partij dienen niet aan te tonen

dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben. De Raad mag bewijswaarde ontzeggen aan een door een partij bijgebracht stuk indien het onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit (RvS 26 september 2024, nr. 260.817).

5.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers Roma-origine, zijn nieuwe verklaringen en zijn paspoort dat hij in het kader van huidig beschermingsverzoek heeft voorgelegd. De commissaris-generaal heeft deze afdoende onderzocht en ook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

Ter zitting klaagt verzoeker aan dat onvoldoende werd nagegaan of de cumulatie van elementen die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid voor hem en zijn partner ertoe kan leiden dat de drempel van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt in geval van terugkeer, maar hij slaagt met een loutere verwijzing naar en herhaling van zijn verklaringen er niet in dit aan te tonen.

5.3. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de Roma-origine van verzoeker en zijn partner en werd de situatie van de Roma in zowel Servië als Kosovo uitgebreid besproken. In punt 7 van de beschikking werd eveneens ingegaan op de persoonlijke situatie en kwetsbaarheid van verzoeker en zijn gezin, die in het verzoekschrift werd benadrukt. Door louter opnieuw te verwijzen naar het verzoekschrift gaat verzoeker geenszins concreet en inhoudelijk in op de bevindingen die in punt 7 van de beschikking worden uiteengezet en laat hij geheel na hierop een ander licht te werpen. De bevindingen hierover in de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind.

Verder benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

In de bestreden beslissing wordt de Roma-origine van verzoeker en zijn partner in rekening gebracht waarbij onder verwijzing naar de COI Focus "Servië Algemene Situatie" van 5 december 2023 wordt gemotiveerd dat *"heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert ook de nodige strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Een laatste strategie werd in februari 2022 aangenomen (Strategy for social inclusion of Roma in the Republic of Serbia 2022-2030) met de bedoeling in lijn te geraken met het EU Roma Strategic Framework for 2020-2030. Hierin staat dan ook expliciet geschreven dat er met de diversiteit in de Romagemeenschap rekening moet gehouden worden opdat de bijzondere uitdagingen waarmee Romavrouwen, -kinderen, -LGBTI-personen, -jongeren en ouderen geconfronteerd worden, op een geëigende manier kunnen aangepakt worden. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op*

het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië is de voorbije jaren een aanzienlijke progressie merkbaar. De meeste Roma zijn intussen in het bezit van documenten van de burgerlijke stand. Het Servische ministerie van Binnenlandse Zaken, de Ombudsdienst en UNHCR werken voortdurend in dit domein aan oplossingen die tot meer registraties leiden. In februari 2022 ondertekenden zij hiertoe een derde memorandum of understanding. Een heikel punt blijft echter de positie van Roma-ontheemden uit Kosovo, in het bijzonder als het gaat om het bekomen van een geregistreerde verblijfsvergunning of hun toegang tot sociaal-economische basisrechten. Servië heeft zich evenwel verbonden in een regionale dialoog over duurzame oplossingen voor ontheemde personen uit Kosovo (Skopje process). Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als brugfiguur functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de situatie van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Bovendien heeft het land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Ombudsdienst (Protector of Citizens), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the Protection of Equality), die mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is, en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties."

Dat veel Roma zich in een socio-economisch moeilijke situatie bevinden en dat er nog discriminatie is (onder meer op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling), betreffen stuk voor stuk elementen die in de door verwerende partij gehanteerde informatie en in de bestreden beslissing alsook in de beschikking uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht.

Zoals in de bestreden beslissing en de beschikking geduid, blijkt "uit de beschikbare informatie [evenwel] dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden."

Ter terechtzitting voert verzoeker aan dat er enkel melding wordt gemaakt van een aantal formele waarborgen en nergens op afdoende wijze wordt getoetst of deze hem en zijn partner effectief zullen toelaten om toegang te krijgen tot hun basisrechten, maar brengen zelf geen concrete elementen bij die hierop wijzen. Zoals in de bestreden beslissing wordt geduid, blijkt uit de voormelde COI Focus dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Tevens zijn er in Servië meerdere lokale overheden, zoals gemeentes, alsook NGO's en burgermaatschappijorganisaties, actief die bijdragen aan het verdedigen en waarborgen van de rechten en integratie van Roma.

Waar verzoeker nog stelt dat hij en zijn gezin in Servië in armoede hebben geleefd, herhaalt de Raad wat hierover in de beschikking reeds werd gesteld: "De loutere beweringen dat verzoeker onbemiddeld is, geen huisvesting of een inkomen heeft, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Servië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Servië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften." Met een loutere herhaling dat hij en zijn gezin in Servië niet konden beschikken over adequate huisvesting en zij meerdere kinderen hebben, weet verzoeker hier geen ander licht op te werpen.

Verder blijkt dat Servië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in het land hiertoe toegang hebben. Het CGVS erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Servië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

In de COI Focus van 5 december 2023 kan hierover worden gelezen dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen, gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen kunnen worden gemaakt bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer doordat op 9 februari 2022 een grondwetswijziging werd doorgevoerd waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement kunnen worden aangeduid. Deze aanpassingen vormen een belangrijke stap om de onafhankelijkheid en verantwoordingsplicht van de rechterlijke macht te garanderen. Hierbij dient te worden aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit deze informatie dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken (Sector of Internal Control). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië beschikt over uitgebreide wetgeving in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptieinstellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen, de Raad tegen corruptie (Anti-corruption Council) en het openbaar ministerie voor georganiseerde misdaad (Prosecutor's Office for Organized Crime). De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. Eind 2022 heeft Servië nog altijd geen nieuwe Strategie voor de strijd tegen corruptie aangenomen. De laatste strategie was van kracht voor de periode 2013-2018. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst (Protector of Citizens), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the protection of equality) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma-slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma-gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof, daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met

Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop was gericht te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Op basis van de voorliggende landeninformatie kan daarom terdege worden geconcludeerd dat de Servische autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsmede dat de algemene situatie voor Roma in Servië op zich niet van zulke aard is dat deze volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting geen concrete elementen bij die doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie van de Roma in Servië zoals beschreven in de bestreden beslissing en de beschikking niet correct of onredelijk zou zijn of dat er zich een andere conclusie opdringt. Hij brengt geen overtuigende argumenten aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Derhalve kan verzoeker niet volstaan met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Servië voor Roma en het loutere feit dat hij en zijn partner Roma zijn om aan te tonen dat zij in Servië werkelijk worden gevisieerd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij en zijn gezin in Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zoals in de bestreden beslissing omstandig uiteengezet en hernomen in voormelde beschikking, maakten verzoeker noch zijn partner doorheen hun verklaringen gewag van dergelijke geloofwaardige en zwaarwegende problemen tijdens hun verblijf in Servië:

“Uw verklaringen liggen volledig in het verlengde van wat jullie reeds in het verleden aanhaalden.

• U toonde op geen enkele manier aan dat de discriminatie die u op heden aanhaalt – en die u overigens op geen enkele manier aantoot – discriminerende bejegening betreft die een vervolging inhoudt in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

• U maakte evenmin aannemelijk dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Uw verklaring dat u meermaals klacht zou hebben willen indienen en u de boodschap kreeg dat u de daders ‘naar hen moest brengen’ (verklaring volgend verzoek, vraag 17), betreft een blote bewering.”

Een enkele verwijzing naar hun Roma-origine en de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat daarom niet om in hoofde van verzoeker en zijn gezin een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij in Servië omwille van hun etnie een persoonlijk risico lopen. Door voorts louter te herhalen dat zij in het verleden in hun land van herkomst al klachten en beroepen hebben ingediend, maar dat deze nooit ergens toe hebben geleid, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten, namelijk dat dit louter blote beweringen betreffen en dat nationale bescherming voorhanden is in Servië.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.4. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd eveneens rekening gehouden met de Roma-origine van verzoeker en zijn partner en de situatie van de Roma in Kosovo uitgebreid besproken. In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar de COI Focus *“Kosovo Algemene situatie”* van 5 december 2023 terdege gemotiveerd dat uit deze landeninformatie blijkt *“dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In 2022 heeft de Kosovaarse regering de Strategy for the Advancement of the Rights of the Roma and Ashkali communities 2022-2026 aangenomen, samen met het bijbehorend Actieplan 2022-2024, die gericht zijn op een verdere verbetering van de rechten van deze*

gemeenschappen in diverse domeinen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de RAE in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën in meerdere gemeenten met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, waaronder versterking van onderwijscapaciteiten voor kinderen uit deze minderheidsgroepen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat in Kosovo – m.u.v. Noord-Kosovo, waar door het massale ontslag van etnisch Servische politieagenten en rechters, procureurs en ander gerechtelijk personeel ten gevolge van hernieuwde spanningen tussen de Servische en de Albanese gemeenschap een veiligheidsvacuüm is ontstaan en de toegang tot justitie sterk beperkt is geworden - maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn. De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie ondernemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de Ombudsdienst (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aanneming van een Rule of Law Strategy for 2021-2026 en een bijbehorend actieplan werd een belangrijke stap gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en

internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting geen concrete elementen bij die doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie van de Roma in Kosovo zoals beschreven in de bestreden beslissing niet correct of onredelijk zou zijn of dat er zich een andere conclusie opdringt. Hij brengt geen overtuigende argumenten aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. De bewering ter terechtzitting dat verzoeker en zijn partner omwille van hun Roma-origine geen toegang hebben tot basisrechten, vindt immers geen grond in de landeninformatie.

Derhalve kan verzoeker niet volstaan met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het loutere feit dat hij en zijn partner Roma zijn om aan te tonen dat zij in Kosovo werkelijk worden gevisieerd vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

Verzoeker brengt echter geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij en zijn gezin in Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals in de bestreden beslissing uiteengezet, legden verzoeker noch zijn partner met betrekking tot Kosovo nieuwe verklaringen af in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken. Ook in het verzoekschrift werden er geen elementen naar voren gebracht met betrekking tot Kosovo.

Een enkele verwijzing naar hun Roma-origine en de algemene situatie van de Roma-gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat daarom niet om in hoofde van verzoeker en zijn gezin een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij in Kosovo omwille van hun etnie een persoonlijk risico lopen.

5.5. Verzoeker gaat voorts volledig voorbij aan de gedane vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade: *“U verklaarde in 2021 of 2022 naar Servië te zijn gerepatrieerd en er minder dan twee jaar te hebben verbleven. Uit de informatie van IOM blijkt dat u op 2 juni 2021 naar Belgrado reisde. Uit de stempels in uw paspoort (dd. 04.01.2022) blijkt dat u in 2022 en 2023 meerdere reizen naar de EU ondernam, en 11 op juli 2023 Oostenrijk binnen reisde. Hetzelfde geldt voor uw partner en dochter. U diende vervolgens pas op 10 december 2024, bijna anderhalf jaar na uw (laatste) aankomst in de EU, een verzoek om internationale bescherming in.”*

Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming.

5.6. Verzoeker brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. MAES TORRES LOREDO